

TOMÁŠ HRADÍLEK
bývalý mluvčí Charty 77 a exministr

Narcis Hučín zneužívá demokracii

V moravském vydání LN ze dne 27. června 2007 v článku o sporu bývalého pracovníka BIS Vladimíra Hučína s někdejšími vysoce postavenými policisty plukovníkem JUDr. Jiřím Pščolkou (*Soud zamítl Hučínovu žalobu*) byl citován také výrok, který jsem pronesl v soudní budově: „Vladimíra Hučína znám dobře dvacet let a většího gaunera jsem neviděl.“ Chci čtenářům objasnit důvody, které mne k takovému vyjádření vedly.

S Vladimírem Hučínem jsem se z jeho popudu seznámil koncem osmdesátých let. Ve snaze odradit ho od jeho „svérázných“ způsobů odporu proti totalitě jsem ho zapojoval do činnosti nezávislých občanských iniciativ. V roce 1989 u mne signoval Chartu 77. V devadesátých letech naše kontakty postupně zřídily na minimum. Odpuzovaly mne některé jeho politické názory a postoje, zaráželo mne jeho profesně nezodpovědné vystupování v médiích a pocítoval jsem, že ho práce v BIS deformuje. Mou kritiku nepřijímal.

Pokračování na straně 8

LIDOVÉ NOVINY ROČNÍK XX - ČÍSLO 169 ..

Belgie, Německo, Rakousko 1,60 € | Řecko 1,50 € | Slovensko 29 SKK | Chorvatsko 7 HRK | Bulharsko 2,20 BLG

PŘEDPLATNÉ 225 555 533

*průměrná cena za jeden výtisk při roční frekvenci platby

Navštivte náš zpravodajský server
www.lidovky.cz

□ ÚHEL POHLEDU

Narcis Hučín zneužívá demokracii

Dokončení ze strany 1

Když na přelomu milénia došlo v mém okresním městě, v Přerově, kde on bydlí, k několika výbuchům a Hučín byl záhy zatčen, obával jsem se, že má ty výbuchy na svědomí. Abych rozptýlil své jisté pochybnosti o oprávněnosti jeho trestního stíhání, využil jsem osobních kontaktů a svého někdejšího politického postavení k získání nadstandardních informací, zejména z policejních zdrojů. Ty byly naprosto dostačující k tomu, aby se má obava, že Hučín je iniciátorem těchto výbuchů, změnila téměř v jistotu. Mediálně živenou teorii o komplotu starých struktur a levicových politických stran proti neohroženému Hučínovi jsem vnímal jako účelovou obranu nečestným útokem.

Koncem září roku 2001 jsem na základě žádosti prezidentské kanceláře napsal prezidentu Havlovi dopis, ve kterém jsem mu nedoporučil udělit Hučínovi milost a sdělil jsem mu, že nejlepším řešením je transparentní soudní proces. Tu žádost o omilostnění připravoval jeho obhájce a můj někdejší velký přítel JUDr. Stanislav Devátý. Také na mne apeloval, abych ho v jeho snaze podpořil. Vůbec se však nezajímal o důvody, kvůli kterým jsem to odmítl. Myslím si, že on také tuší, že Hučín ty přerovské

výbuchy zavinil. Proč ho přesto neustále obhajoval, nevím. Zřejmě jsem se v něm zmylil.

Někdy ke konci Hučínovy vazby mi telefonoval bývalý ministr vnitra a někdejší senátor Jan Ruml. Ohledně celé kauzy jsme se prakticky shodli. Ruml prohlásil, že Hučín má ty výbuchy zřejmě na svědomí, neboť mu to na základě analýzy odposlechu potvrdil Honza Kubice. Ano, ten plukovník Kubice, kterého by současné vedení ČSSD nejráději poslalo do horoucích pekel. Ostatně ani tehdy mu premiér Zeman nebyl nikterak příznivě nakloněn. Považuji to za velkou trhlínu v konspiračních úvahách senátora Jaromíra Štětiny, které nedávno publikoval v LN. Zřejmě se ho Bůh rozhodl potrestat, a proto ho v případě Hučína nejprve oslepl.

Nálepkování, špinění, osočování

Své názory na kauzu „Hučín“ jsem nezveřejňoval, neboť jsem mu nechtěl v době, kdy mu hrozilo potrestání, ještě více přitížit. Když jsem však zjistil, že se chce pohojit na čestném policistovi Pščolkovi, který pouze dobře dělal svoji práci, nastal obrat. Panu Pščolkovi jsem vyjádřil morální podporu a nabídl pomoc. O rozsahu a způsobu této pomoci rozhodlo i mé seznámení s jedním vzácným člověkem z Přerova. Již dříve jsem věděl, jak hanebně se

Hučín chová k lidem, kteří ho dokážou kritizovat či pochybují o jeho nevině. Pro něho je jediným kritériem vztah k jeho osobě. To, co jsem tak nesnášel v letech normalizace, to věčně nálepkování, špinění a osočování lidí s odlišným názorem, Hučín nyní, v době svobody, beztrápně zdokonaluje. Týká se to i výše zmíněného přerovského občana.

Je jím Jan Paroulek, důstojný, moudrý a těžce nemocný starý pán. Jeden z těch, ke kterým bychom se všichni měli chovat s tou nejvyšší možnou úctou. V jednotkách francouzské armády bojoval proti nacistickému Německu, v padesátých letech prožil deset roků jako jáchymovský a mírovský mučedník. Je nositelem řady vyznamenání, včetně francouzského Řádu čestné legie. Pan prezident Václav Klaus ho povýšil do hodnosti brigádního generála. A na takového člověka si Hučín se svými kumpány dovolil naházet pomlouvačnou špinu jenom proto, že se na adresu Hučína vyjadřoval otevřeně a značně kriticky. Panu generálovi a jeho milé paní tak ztrpčil léta stáří. Proto jsem se rozhodl Hučínovi vyjádřit otevřený nesouhlas a společně se signatářkou Charty 77 paní Dolores Šavrdovou jsem nabídl plukovníku Pščolkovi v jeho práci s Hučínem svědeckou podporu.

Ten narcis Hučín umně zneužívá demokracii ve svůj prospěch. Z ně-

kterých médií si udělal svou služku. Je to psychologický terorista, který flašinetovou demagogií, věčným pomlouváním a špiněním těch, kteří ho mohou ohrozit, vytváří kolem sebe v součinnosti se svými příznivci atmosféru strachu.

Nedávno byl soudně zcela zproštěn všech obvinění. Je to velká blamáž. Dokážu si představit, že právě obavy z pomluv a špinění, umocněné nenávistným napětím, jež při přelíčeních vytvářeli Hučínovi příznivci, mohly mít vliv na rozhodování soudců. Vycházím přitom z vlastních obav a zkušeností svých známých.

Paní soudkyně JUDr. Lenka Severová při soudní práci proti plukovníku Pščolkovi využila nedostatečnou odbornou kvalifikovanost žaloby Hučína a jeho právního zástupce JUDr. Milana Hulíka a zamítla ji. Plakali prostě na nesprávném hrobě, měli žalovat instituci, nikoli konkrétního policistu.

Kdyby však tato žaloba byla platná a já byl na místě paní soudkyně, tak bych plukovníka Pščolku beze zbytku zbavil obvinění. Už také proto, že za čest a dobrou pověst Vladimíra Hučína bych nedal ani zlamanou řešli.

Tomáš Hradílek, důchodce, bývalý mluvčí Charty 77 a bývalý ministr vnitra